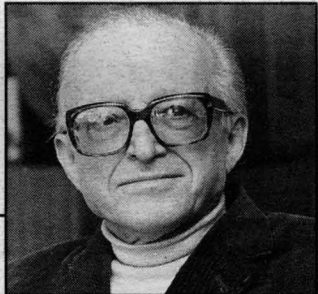

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

La cara tèbia de la tardor

La crisi econòmica actual ha gaudit d'una propaganda exhaustiva. Tots els mitjans de comunicació han posat la seva capacitat d'influència per convèncer-nos que ens trobem a les últimes, que això s'acaba, que ens acostem a una suspensió general de pagaments.

Però cal remarcar que la ciutadania ofereix una resistència heroica a rendir-se. Hi deuen ajudar forces ocultes (és la impressió que en tinc ara) que fan que el país no es vegi decandit. Contribueixen a fer-m'ho considerar així els següents fets:

a) Mai no ens havien regalat tantes coses en comprar diaris i revistes. Hi ha diumenges que entre *pins*, vídeos i fascicles i suplementos enquadernables, costa un cert esforç anar del quiosc a casa; amb un sota aixella no n'hi ha prou per transportar-ho tot i es necessita la contribució dels dos braços per no perdre res. Això es pot enllaçar amb la invasió de paper imprès que ens fa sentir immersos en una era del paperam. Així, a ull nu, es pot apreciar que es despenen molts milions en impresos destinats fatalment a papereres i contenidors.

b) Menjar fora de casa requereix un cert nivell d'ingressos, però es pot comprovar que els restaurants, els dies de cada dia són plens. És una afirmació que es pot aplicar des dels simples bars i tavernes que serveixen menjars, fins als establiments de luxe. És més: com més elevada és la categoria dels restaurants, més difícil és de trobar-hi taula en hores punta. Cal tenir la precaució de les reserves antici-

pades, per no passar pel tràngol d'obligar la gana a fer cua. Els diumenges i dies de festa, els preus són més cars, i com si una cosa anés lligada a l'altra, hi ha més públic.

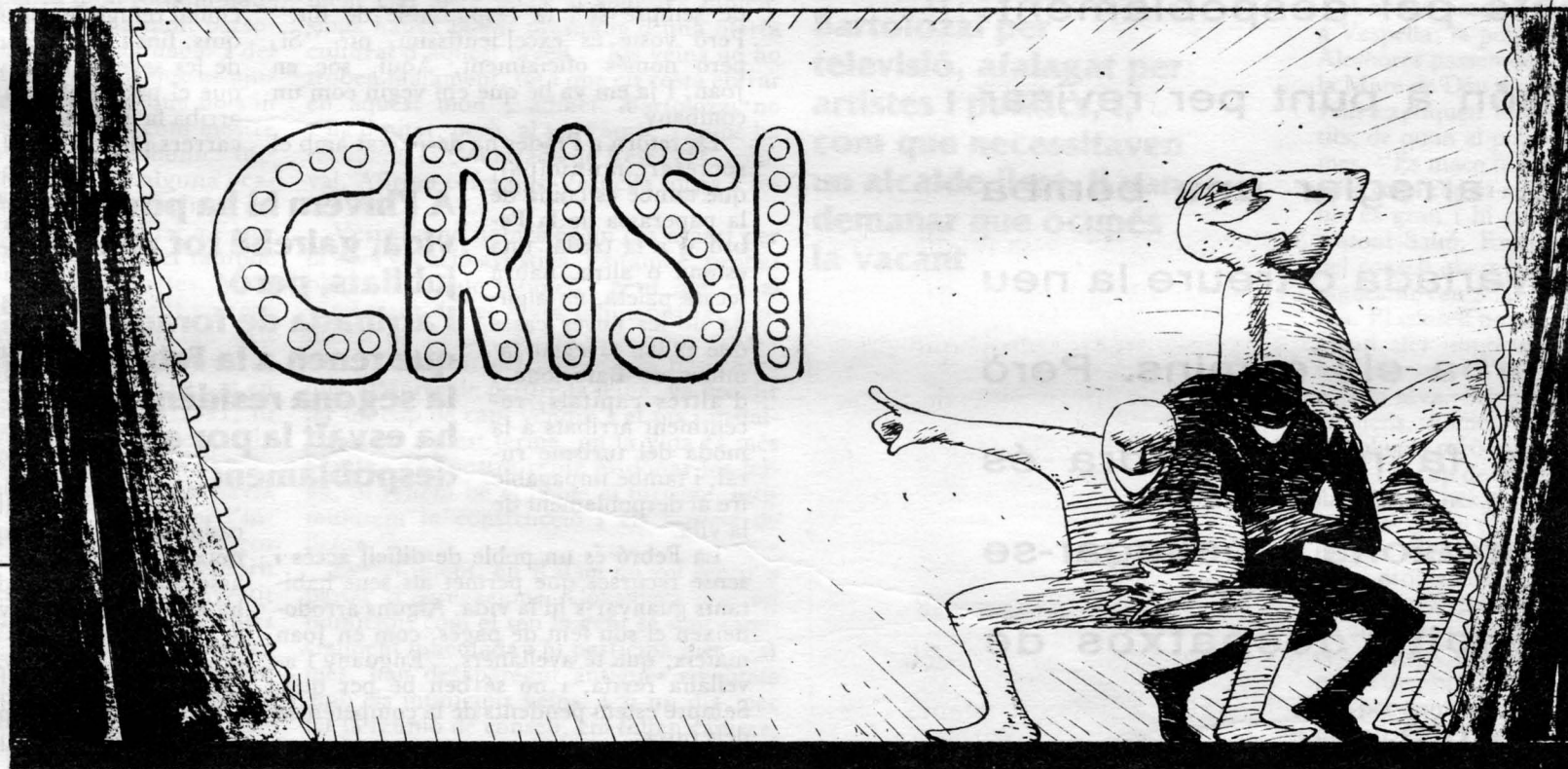
c) S'ha abaixat miraculosament, suposo que per pocs dies, el preu del butà. Hi ha engegada una guerra de preus del pa, a la baixa, amb episodis d'un gran enjòlit. Sembla que en alguns mercats hi ha parades —principalment de peix— que han optat per l'abaratiment i obtenen èxit de calaix i de públic.

En el cas del pa, es veu que a l'industrial que va tenir la idea d'abaratir-lo li ha donat uns resultats excel·lents, fins al punt de fer-li pensar en l'establiment de cadenes de venda a tot el país. Això ha causat alarma i, de cop i volta, es va produir un silenci informatiu, com si es necessités reflexió i recolliment per meditar la recerca de solucions que ens evitin engrescar-nos comprant a bons preus.

Dins aquest panorama, hi ha un fet que em nego a incloure en una classificació dins la qual li correspondria l'apartat d). El sobrepassa. Em refereixo a l'existència terrenal de l'advocat Esteban Gómez Rovira. Si no ens l'hagués enviat la Providència, l'hauríem hagut d'inventar, perquè ens fa present qui som, on som i on no volem ésser de cap manera. Per a una gent que tendim a distreure'ns fàcilment, és un toc d'atenció inestimable. No m'atreveixo a dir que el senyor Gómez

Rovira es mereix una condecoració del govern de Catalunya, però quasi... El pessigolleig de pensar-ho és molt fort.

Pere Calders

Espinosa PEDRO ESPINOSA